

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 45

Dr. Peter David Beter 27. apríla 1979

Poznámka pre čitateľa: Nasledujúci text je úplným prekladom historického komentára Dr. Petra Davida Betera. Jeho tvrdenia, obvinenia a interpretácie sú podané ako autorove dobové názory a nepredstavujú overené historické fakty.

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter vo Washingtone. Dnes je 27. apríla 1979 a toto je môj Audio list č. 45.

Dnes večer odvysielali v programe ABC World News Tonight poslednú časť desaťdielného osobitného seriálu reportáží s názvom „Druhí po nikom?“ Celé dva týždne seriál večer čo večer neprestajne zdôrazňoval vojenskú slabosť Ameriky v porovnaní s Ruskom. Celostranové novinové inzeráty vyzývali divákov, aby seriál sledovali; rovnako aj rozličné novinové články. A samotný seriál mal taký silný účinok, že zanechal nezmazateľný dojem v miliónoch Američanov. Najmä deväťminútová časť zo 17. apríla, opisujúca vypuknutie jadrovej vojny medzi Ruskom a Amerikou, mnohými divákmi hlboko otriasla. Desivý obraz vykreslený v spravodajskom seriáli ABC je v rozsahu toho, čo ukázal, presný; bol by však rovnako presný aj pred tromi či štyrmi rokmi. Vtedy nám tieto veci neukázali, a preto otázka znie: PREČO TERAZ? Ako jeden z dôvodov sa uvádza, že možno práve máme podpísať s Ruskom zmluvu SALT II a mali by sme sa pozrieť, skôr než skočíme. Keby to však bol skutočný dôvod, podobný seriál mali odvysielat pred viac ako 18 mesiacmi, pretože vtedy vypršala platnosť SALT I a ovzdušie bolo plné prísľubov novej zmluvy SALT.

Priatelia, ľudia, ktorí dokumentárny seriál ABC zostavili, odvedli naozaj veľmi dobrú prácu. Dôvodom, prečo naši bolševickí vládcovia chcú, aby sa vysielal práve teraz, je však podľa autora snaha prispieť k atmosfére vojnového napätia. Chcú sa tiež postarať o to, aby SALT II — ak bude podpísaná — vyvolala búrku sporov a bola v Senáte zamietnutá. Ak sa tak stane, bude to ako zavrieť dvere mieru a oznámiť svetu, že vojna s Ruskom je nevyhnutná. Bolševici tu v Amerike podľa autora čoraz viacerými spôsobmi rozduchávajú atmosféru narastajúcej krízy a hrozby vojny. Tlmené bubnovanie „OBNOVTE ODVODY“ sa vracia znova a znova, zakaždým o čosi hlasnejšie. Prízrak prídelového systému na benzín neprestáva strašiť v správach, zatiaľ čo sa umelá kríza na Blízkom východe vyostruje. Bývalý minister obrany Melvin Laird napríklad teraz tvrdí, že vláda by mala zaviesť prídelový systém na benzín už len preto, aby sa kríza ľuďom zdala skutočnejšia. Viete si to predstaviť?

Priatelia, uvedomujem si, že dnes, rovnako ako v minulosti, sú mnohí ľudia skeptickí voči tomu, čo odhaľujem. Veď tieto veci sú pravdepodobne v rozpore s tým, čo počuli od priateľov, rodiny, učiteľov a zo spravodajských médií. Nemajú moje spravodajské zdroje; a keby som ich odhalil, vyschli by. Som však presvedčený, že mojou povinnosťou je jednoducho odhaľovať pravdu — nie ju zakrývať len preto, že môže byť ťažké ju prijať.

Tento mesiac sa udalosti vyvíjali veľmi rýchlo a prekvapujúcimi spôsobmi. Pred štyrmi dňami som v relácii Eda Buscha na stanici WFAA v Dallase v Texase povedal, že prevzatie moci tu v Spojených štátoch sa už uskutočnilo. Ľudia, ktorých uvidíte na televíznych obrazovkách, nie sú ľuďmi, za ktorých ich pokladáte! Teraz môžem povedať viac.

Moje tri témy tento mesiac sú:

Téma č. 1 — DOMÁCA GUYANA NA THREE MILE ISLAND

Téma č. 2 — TAJNÁ SPRAVODAJSKÁ VOJNA „DVOJNÍKOV“

Téma č. 3 — POSLEDNÁ VÝZVA NA „PÚŤ ZA MIER“

Téma č. 1 — Keď sa pred 30 dňami, 28. marca, nad Pensylvániou rozvidnievalo, vyzeralo to ako začiatok ďalšieho celkom obyčajného dňa. Bola streda a bolo treba ísť do práce, do školy a vybaviť každodenné záležitosti. Ulice Harrisburgu, hlavného mesta štátu, ožívali, keď ľudia začínali svoje denné činnosti. Východne od mesta sa s jarným rozpukom prebúdzala úrodná poľnohospodárska krajina pensylvánskych Holanďanov. Tí sú po celé generácie známi životom blízkym Bohu a vzdialeným modernej technike; v to stredajšie ráno 28. marca 1979 však završovali prvý rok s dominantou modernej techniky takmer na prahu svojich domovov. Bola ňou JADROVÁ ELEKTRÁREŇ THREE MILE ISLAND na rieke Susquehanna juhovýchodne od Harrisburgu.

V prvých lúčoch ranného svetla charakteristické obrysy jadrovej elektrárne ničím nenaznačovali nebezpečenstvo ukryté vo vnútri. Elektráreň vyzerala ticho a pokojne — v skutočnosti tichšie než obyčajne. Dve zo štyroch obrovských chladiacich veží vysokých 37 poschodí prestali chrliť paru. Znamenalo to, že jeden z dvoch jadrových reaktorov na ostrove bol z nejakého dôvodu odstavený. Niektorých obyvateľov v blízkosti elektrárne v predsvitaní naozaj zobudil burácajúci hukot unikajúcej pary. Nikto však nevyzeral skutočne znepokojený. Niekoľko minút pred 7.00 mohol niekto v blízkosti elektrárne spozorovať prvý jasný signál, že sa deje niečo zlovestné. Začala kvíliť núdzová siréna, ktorá pracovníkom prikazovala okamžite opustiť určité kritické priestory elektrárne. Niekoľko pracovníkov sa rozbehlo k autám v snahe uniknúť. Dve autá vyrazili z areálu elektrárne cez most na slobodu — potom bránu zatvorili, aby už nikto ďalší nemohol odísť! O niekoľko minút, o 7.02, predstavitelia spoločnosti Metropolitan Edison zavolali orgánom civilnej obrany okresu Dauphin. V jadrovej elektrárni bol práve vyhlásený núdzový stav v areáli. V tom čase už bol druhý blok Three Mile Island vyše troch hodín v čoraz vážnejšej kríze a počítač určený na monitorovanie podmienok v reaktore už takmer hodinu namiesto čísel tlačil otázniky. Reaktor sa prehrieval natolko, že počítačový systém už nedokázal merať teploty.

Všetko sa začalo krátko po 3.00, keď sa objavil problém na dôležitom vodnom čerpadle. Čerpadlo čoskoro zlyhalo a zastavilo prietok vody k parnej turbíne vyrábajúcej elektrinu. Automatické zariadenia turbínu okamžite odstavili pri udalosti známej ako „výpadok turbíny“. Prehriata para pod obrovským tlakom bola odklonená od turbíny a vypustená von, čím vznikol burácajúci hukot, ktorý zobudil okolitých obyvateľov. Súčasne ďalšie automatické zariadenia odstavovali samotný jadrový reaktor pri takzvanom „scrame“, teda rýchlom núdzovom odstavení. Za normálnych okolností sa jadrový reaktor spúšťa alebo odstavuje postupne. Teploty v celom reaktore tak môžu pozvoľna stúpať alebo klesať a predídze sa tepelnému namáhaniu, ktoré by mohlo spôsobiť škody. Zároveň možno každý krok spúšťania či odstavovania starostlivo sledovať a uistiť sa, že sa nestane nič neočakávané. V to stredajšie ráno 28. marca však na nič z toho nebol čas. Po zlyhaní čerpadla a výpadku turbíny jadrový reaktor naďalej vyrábala obrovské množstvo tepla, ktoré nemalo kam unikať. Automatický riadiaci systém preto vykonal scram reaktora. V priebehu niekoľkých sekúnd boli všetky regulačné tyče reaktora spustené do aktívnej zóny, aby štiepna reťazová reakcia zanikla. Aj so zasunutými tyčami však horúci reaktor ďalej, hoci pomalšie, vytváral teplo. Automatický riadiaci systém preto zapol tri veľké záložné čerpadlá — dve mali zaplaviť aktívnu zónu reaktora chladiacou vodou a tretie slúžilo na súvisiaci bezpečnostný účel. Tri čerpadlá s hukotom nabehli, ale nič sa nestalo. Nemali čo čerpať, pretože ešte pred začiatkom udalosti niekto uzavrel ventily pred čerpadlami. Bolo to oveľa viac než len porušenie predpisov! Uzavretie týchto ventilov bolo podľa autora činom, ktorý sotva mohol byť odbornejšie vypočítaný na vyvolanie novej katastrofy. Všetky tri ventily boli zatvorené, čím sa zmarila viacnásobná záloha zabudovaná do bezpečnostných systémov. Bolo to nepredstaviteľné!

Elektrárni v hodnote takmer jednej miliardy dolárov hrozilo možné zničenie. Ohrozené boli nevypočítateľné tisíce životov; a ak to urobil zamestnanec, ohrozil dokonca aj vlastný život. Stručne povedané, podľa autora išlo o kamikadze čin sabotáže! Azda práve preto, že bol taký nepredstaviteľný, sa podaril.

Viacerí pracovníci uviedli, že v dňoch tesne pred 28. marcom si všimli zatvorené a označené ventily; každý, kto pracoval v ich blízkosti, veľmi dobre vedel, aké sú dôležité. Preto mali sklon predpokladať, že ich zatvorenie musí mať dobrý dôvod. Napokon, boli dokonca označené štítkami ako zatvorené. Išlo o zjavné a vážne porušenie bezpečnostných postupov, no zdalo sa nepredstaviteľné, že by mohlo byť neoprávnené a úmyselné. Ventily teda zostali zatvorené a nikto neurobil nič na nápravu. Takto bola pripravená scéna pre stredu 28. marca 1979. Keď bol reaktor núdzovo odstavený, záložné čerpadlá márne burácali a pokúšali sa čerpať vodu cez zatvorené ventily. Do reaktora neprúdila nijaká čerstvá voda, ktorá by ho chladila, tlak v reaktore stúpala a otvoril sa bezpečnostný ventil. Prehriata rádioaktívna voda začala prudko unikať z reaktora do obrovskej betónovej ochrannej kupoly a hladina vody v samotnom reaktore začala klesať. Ventil sa potom zasekol v otvorenej polohe namiesto toho, aby sa podľa plánu uzavrel. Rádioaktívna voda ďalej prúdila von z reaktora. Je zvláštne, že trvalo viac než dve hodiny, kým v riadiacej miestnosti stlačili tlačidlo, ktoré únik rádioaktívnej vody zastavilo.

Priatelia, toto všetko sa dialo, zatiaľ čo susedia Three Mile Island opäť zaspávali. Zobudil ich krátky hukot vypustenej pary pri výpadku turbíny, potom však všetko opäť stíchlo. Okolie jadrovej elektrárne znovu pôsobilo pokojne a normálne. V riadiacej miestnosti druhého bloku Three Mile Island však revali klaksóny, zvonili alarmy a blikali výstražné svetlá. Reaktor rýchlo strácal vodu a prudko sa zohrieval. Čoskoro sa automaticky zapol núdzový chladiaci systém poslednej záchrany; v priebehu niekoľkých minút však jednu z núdzových púmp z nevysvetlených dôvodov vypla neznáma osoba alebo osoby. O šesť minút neskôr urobili to isté aj s druhým núdzovým chladiacim čerpadlom — ľudský zásah opäť zmaril záložné núdzové systémy! Na podlahe obrovskej ochrannej kupoly sa čoskoro vytvorila kaluž rádioaktívnej vody vytečenej z reaktora. Kalové čerpadlá ju začali odsávať do blízkej pomocnej budovy, ktorá nebola vybavená na zadržanie rádioaktívnych látok. Odtiaľ začali rádioaktívne látky čoskoro prenikať von a vietor ich unášal ďalej.

Je dosť zvláštne, že zatiaľ čo čerpadlá rozhodujúce pre bezpečnosť ktosi jedno po druhom vypínali, jediné čerpadlo, ktoré vypnúť mali — kalové čerpadlo — nechali bežať! Tým bolo zaručené, že radiácia z reaktora prenikne von a zamorí okolitú krajinu. Do 20 minút od začiatku udalosti niekto zistil, že všetok prívod vody do reaktora bol prerušený, a vykonal nápravu. Chladiaca voda sa začala hrnúť do reaktora a situácia bola istý čas pod kontrolou. Do hodiny sa však znovu stalo niečo nepredstaviteľné! Všetky štyri vodné čerpadlá boli opäť potichu vypnuté a reaktor sa začal prudko zohrievať. Monitorovací počítač čoskoro začal tlačiť otázniky, tisíce malých valcov uránového paliva v reaktore začali pod vplyvom tepla praskať vo švoch a vysoko rádioaktívny urán a štiepne produkty prebublávali z reaktora spolu s vodou, ktorá stále unikala.

O 7.02 uskutočnili prvý telefonát civilnej obrane. O 7.20 musela spoločnosť Metropolitan Edison zavolať predstaviteľom civilnej obrany znova. Úroveň radiácie v ochrannej kupole prudko stúpala a situácia na Three Mile Island bola teraz povýšená na všeobecný núdzový stav. Široká verejnosť však stále nedostala nijakú správu, že na Three Mile Island nie je niečo v poriadku. Tisíce ľudí dochádzajúcich za prácou v Harrisburgu išli autom do práce bez jedinej zmienky v autorádiu, že sa deje niečo nezvyčajné. Matky sa ponáhľali vypraviť deti načas do školy a farmári v okolitej krajine sa pustili do každodenných povinností bez toho, aby jadrovej elektrárni venovali druhú myšlienku. Medzitým už stopy rádioaktívneho uránu a štiepných produktov z poškodeného reaktora unášal vietor a začínali zamorovať pensylvánsku krajinu na míle ďaleko.

Až o 9.06, teda viac než päť hodín po začiatku udalosti, dostala verejnosť akékoľvek oznámenie o núdzovom stave. Bola to stručná správa v spravodajskej sieti Associated Press, označená slovom „Urgent“, podľa ktorej na Three Mile Island prebieha všeobecný núdzový stav. Od tej chvíle sa z Three Mile Island stal akýsi domáci príbeh Guyany — a vo viacerých ohľadoch! Tak ako Guyana ovládol titulné stránky na týždeň i dlhšie; tak ako Guyana pôsobil nepredstaviteľne, a predsa sa odohrával priamo pred našimi očami. Rovnako ako v prípade Guyany boli správy o udalostiach na Three Mile Island poznačené zmätkom; a v Pensylvánii, tak ako v Guyane, sa obeťami stalo veľké množstvo nevinných amerických civilistov. V Guyane boli otrávení kyanidom draselným; v Pensylvánii boli podľa autora tisíce ľudí vystavené rozličným množstvám rádioaktívneho uránu a produktov jeho štiepenia, napríklad plynom xenónu a kryptónu.

Lekári v okolí Three Mile Island teraz hlásia množstvo pacientov s príznakmi, ako sú nevoľnosť, bolesti hlavy, hnačka, nervozita, nespavosť a problémy so zrakom. Mnohí lekári si to neuvedomujú, no podľa autora patria tieto prejavy medzi klasické príznaky otravy nízkymi dávkami žiarenia. Vláda podľa neho hovorí polopravdu, keď tvrdí, že zamorenie z Three Mile Island by nemalo viesť k zvýšeniu výskytu rakoviny. Dôvodom má byť, že konkrétne prvky uvoľnené pri jadrovej havárii nespôsobujú rakovinu, ale iné poruchy. Aj samotné slovo rakovina sa stalo medicínskym strašiakom, ktorý viac skrýva, než odhaľuje. „Cancer“ je latinské slovo znamenajúce „krab“. Používa sa na opis istého druhu výrastku či nádoru, ktorý rastie výbežkami do rozličných smerov, takže vzhľadom pripomína kraba. Rakovina je desivá preto, že rastie rýchlo a pritom pohlcuje zdravé tkanivo; preto sa každý rýchlo rastúci nádor označuje ako rakovina, zatiaľ čo nádory, ktoré zostávajú stabilné alebo rastú veľmi pomaly, sa obyčajne nazývajú „nezhubné“.

V dvadsiatych rokoch získal Dr. Otto Warburg Nobelovu cenu za určenie toho, čím rakovina v skutočnosti je. Dokázal, že ochorenie nazývané rakovina je stav zablokovanej bunkovej oxidácie. Dnes, o viac než 50 rokov neskôr, rok čo rok počúvame nové predstavy o tom, čím by rakovina mohla byť. Warburgove dávne presvedčivé zistenia sa medzitým ignorujú. V priebehu rokov sa premárnili miliardy dolárov a milióny životov pri snahe zistiť, ako rakovinu po jej vzniku zabiť. Skutočnosť je podľa autora taká, že rakovina je sama premenou normálneho tkaniva na akúsi živú smrť. Skutočné odstránenie rakoviny nemožno dosiahnuť činiteľmi smrti, ale iba obnovením života.

V oblasti okolo Three Mile Island však podľa autora nie je problémom rakovina. Urán a jeho deriváty vraj môžu vytvárať hubu vedúcu k hrčkám a nádorom, ktoré sa často nesprávne diagnostikujú ako rakovina. Ak sa huba dostane do krvného obehu, má spôsobovať chorobu známu ako cystická fibróza. Pri tejto chorobe celé telo slabne a postupne degeneruje. Často postihuje deti a zvyčajne sa považuje za smrteľnú. Najlepšou ochranou proti týmto poruchám, ktoré podľa autora spôsobuje žiarenie, ako aj proti rakovine a ďalším chorobám, je zabezpečiť telesným bunkám látky potrebné na udržanie zdravia. Kľúčom majú byť štyri dôležité minerály, ktoré musia byť v tele vždy v správnej rovnováhe. Liečebnú hodnotu týchto minerálov pred sto rokmi stanovil Dr. Wilhelm Schussler z Bazileja vo Švajčiarsku a odvtedy ju vraj potvrdilo nespočetné množstvo skúseností. V poradí dôležitosti sú to: draslík, vápnik, horčík a sodík. Najlepšie je prijímať ich v čo najmenej toxickej forme. Bežná kuchynská soľ je napríklad chlorid sodný — podľa autora anorganický jed pre bunku. Pečeň a pridružené telesné orgány ho musia pred vstrebaním detoxikovať. Podobne sú toxické mnohé formy draslíka, hoci draslík je pre dobré zdravie životne dôležitý. Preto je dôležité prijímať tieto minerály v organickej forme, napríklad ako citrát, glukonát alebo z lastúr ustríc. V Spojených štátoch sú vhodné doplnky tohto druhu mimoriadne dôležité, pretože väčšina amerických potravín je výrazne ochudobnená o minerály; najviac to platí pre draslík, podľa autora najdôležitejší minerál zo všetkých.

Udalosť na Three Mile Island pokryla nízkou úrovňou radiácie stovky štvorcových míľ a možno až milión ľudí. Zázrakom však je, že nebola oveľa horšia, pretože väčšina rádioaktívnych látok uvoľnených počas udalosti zostáva uzavretá v samotnom areáli elektrárne. Obrovská betónová ochranná kupola okolo reaktora sa vo vnútri stala natolko rádioaktívnou, že podľa autora do nej nik nemohol vstúpiť bez takmer okamžitej smrti. Samotný reaktor bol poškodený tak vážne, že dnes, 30 dní neskôr, sa jeho odstavovanie iba dostáva do záverečných fáz. Poškodenie a zamorenie druhého bloku Three Mile Island sú také rozsiahle, že existujú vážne pochybnosti, či ho vôbec bude možné vyčistiť a znovu používať. Už sa objavili návrhy, aby ho uzavreli do betónovej hrobky a opustili.

Priatelja, je to ozvena návrhu, ktorý som pred tri a pol rokom vyslovil v Audio liste č. 5 v súvislosti s americkým depozitárom drahých kovov vo Fort Knox. Depozitár bol podľa autora zamorený unikajúcim, tajne tam uloženým rádioaktívnym superjedom CIA a zamorený zostáva dodnes. Three Mile Island ukázal, že jadrové elektrárne predstavujú veľké možné riziká; preukázané riziká však spočívajú v ich zraniteľnosti voči sabotáži, ktorá môže mať strašné následky. Dostupné dôkazy podľa autora silne naznačujú, že núdzová situácia na Three Mile Island nebola nehodou — bol to zločin. Jej účinkom je urýchlenie plánu na potlačenie amerických slobôd prostredníctvom nedostatku energie, hospodárskych otrasov a vládnej kontroly.

Pred piatimi mesiacmi som v Audio liste č. 40 podrobne odhalil, ako a prečo mala americká vláda úmyselne obetovať stovky amerických civilistov v Guyane. Vtedy som varoval, že príšerná tragédia v Jonestowne v Guyane je iba bleďým tieňom toho, čo čaká celé Spojené štáty, ak sa nezastaví rakovina bolševizmu. A teraz sa na Three Mile Island odohrala domáca Guyana. Došlo k úplne neprirodzenému sledu udalostí, ktorý vyvolal jadrovú krízu, aká sa podľa autora v oficiálnych štúdiách nikdy ani neanalyzovala.

Zodpovední — bolševici medzi nami — podľa autora dúfali, že na Three Mile Island dosiahnu plnohodnotnú katastrofu s masívnym únikom žiarenia. To by mnohých ľudí priamo zabilo, ďalších ochorelo a vynútilo by si hromadnú evakuáciu niekoľkých okresov v oblasti Harrisburgu. Dosiahli by tým dve veci. Po prvé, zvýšilo by to všeobecnú atmosféru krízy, núdzového stavu a potreby rozhodného federálneho zásahu. Ešte dôležitejšie však je, že všetky jadrové elektrárne by sa v očiach americkej verejnosti zmenili na predmety strachu a nenávisť. To by ospravedlnilo okamžité odstavenie všetkých 70 jadrových elektrární v Spojených štátoch. Amerika by jediným úderom stratila 13 % svojej elektrickej energie. Čoskoro by nasledovalo faktické pridelenie elektriny rozličnými spôsobmi ako jeden z prostriedkov sprísnenia vládnej kontroly nad americkým životom. Udalosť na Three Mile Island však okrem škôd na samotnej elektrárni nikdy celkom nedosiahla úroveň katastrofy, takže bolševický plán sa podľa autora zatiaľ uspokojí s polovičným výsledkom.

Druhý blok Three Mile Island postavila spoločnosť Babcock & Wilcox, ktorá vybuodovala aj osem ďalších jadrových elektrární vrátane prvého bloku na Three Mile Island. Súčasným plánom je preto podľa autora rozličnými spôsobmi obviňovať túto spoločnosť a odstaviť oných osem elektrární, ako dnes nariadila Komisia pre jadrový dozor. V postihnutých oblastiach budú mať obmedzenia dodávok elektriny rušivé účinky, ktoré bolševici podľa neho plánovali. Bolševický zámer obrať Ameriku o časť elektrickej energie odstavením jadrových elektrární je prepracovaný. V posledných mesiacoch sa spor o jadrovú energetiku vybičoval na bezprecedentnú úroveň a v polovici marca sa uskutočnili dva kroky, ktoré pripravili pôdu pre Three Mile Island. Po prvé, Komisia pre jadrový dozor náhle odstavila päť elektrární na severovýchode, údajne pre obavy zo zemetrasenia. Potom uviedli do kín film „Čínsky syndróm“ — a, priatelja, má prísť ešte viac. Medzinárodná skupina, ktorá bola kedysi mocnejšia než Rockefellerovci, sa prostredníctvom bolševického štátneho prevratu a revolúcie znovu pokúša uchopiť moc v Amerike. Výsledok búrlivých udalostí, ktoré sa teraz odohrávajú v zákulisí, však nemožno

predpovedať, pretože prebieha tajná vojna, do ktorej nie je zapojená jedna, ale hneď niekoľko veľkých spravodajských služieb. Cenou je: OVLÁDNUTIE AMERIKY!!

Téma č. 2 — Dlho pred americkou revolúciou za nezávislosť sformulovali v Európe slávnú zásadu:

„DAJTE MI MOC VYDÁVAŤ PENIAZE NÁRODA A BUDE MI JEDNO, KTO PÍŠE ZÁKONY.“

Muž, od ktorého tento výrok pochádzal, ho využil na založenie rodinnej dynastie bezprecedentného bohatstva a moci. Volal sa MAYER AMSCHEL ROTHSCHILD. Moc Rothschildov rýchlo rástla v Británii aj v Európe. V čase americkej revolúcie boli podľa autora najmä finančné záležitosti Británie a Francúzska v rukách Rothschildovcov. Daňové plány, ktoré podnietili revolúciu, vraj v skutočnosti nevznikli u kráľa Juraja, ale v rothschildovskom dome. Po revolúcii boli Rothschildovi agenti pripravení pokúsiť sa vrátiť Ameriku pod jeho kontrolu. Jedným z najmocnejších bol Alexander Hamilton, no jeho manévry ukončil slávny súboj s Aaronom Burrom. Amerike sa darilo vyhýbať Rothschildovej kontrole až dovtedy, kým občianska vojna neposkytla novú príležitosť. V Audio liste č. 26 som spomenul, ako v roku 1863 prišlo Amerike na pomoc Rusko, vtedy najväčší kresťanský národ na Zemi. Británia a Francúzsko sa pripravovali rozobrať Spojené štáty, no Rusko tomu zabránilo. Z tohto a ďalších dôvodov potom Rothschildovci označili Rusko za krajinu určenú na úplné zničenie. Zároveň boli odhodlaní prevziať Ameriku a rozhodli sa to urobiť podporou mocných skupín, ktoré už v našej krajine existovali. Tak vznikla éra amerických lúpežných barónov a s ňou nová superdynastia — ROCKEFELLEROVCI. Do roku 1917 sa moc Rockefellerovcov v Amerike natolko zväčšila, že sa stali silnými partnermi svojich niekdajších učiteľov, Rothschildovcov. Bolševická rakovina určená na zničenie Ruska bola podľa autora výtvarom Rothschildovcov, ale do Ruska ju v skutočnosti vniesli záujmy Rockefellerovcov.

S postupom 20. storočia moc starnúcej rothschildovskej dynastie napokon zatienila moc dravých Rockefellerovcov. Kým Rothschildova moc sa začala ovládaním peňazí, Rockefellerova moc mala korene v ovládaní ENERGIE; a keď po druhej svetovej vojne získali pod vplyv Saudskú Arábiu, Rockefellerovci čoskoro začali predstihovať všetky súperiace mocenské skupiny na svete vrátane Rothschildovcov. Priatelia, rothschildovské záujmy však vyčkávali. Čakali, kým Rockefellerovci začnú robiť chyby, a nie tak dávno sa to podľa autora začalo diať.

V Audio liste č. 38 a inde som opísal, ako boli ateistickí bolševici, ktorí kedysi vládli Rusku, nedávno zvrhnutí. Toto konečné zvrhnutie je podľa autora vyvrcholením šiestich desaťročí odhodlaného úsilia tvrdej, zomknutej skupiny ruských kresťanov. Keď sa pred dvoma či tromi rokmi začala záverečná fáza otvoreného prevratu, ako prví sa o nej dozvedeli Rothschildovci, nie Rockefellerovci. Rockefellerovci boli 60 rokov tajnými spojencami starých bolševikov v Rusku. Ťažko sa však mýlili v presvedčení, že ich skutočne ovládajú. Podľa autora to boli vždy Rothschildovci, kto tajne ovládal bolševikov v Rusku — a kto ich teraz ovláda tu v Spojených štátoch. V minulosti sa záujmy Rockefellerovcov a Rothschildovcov vždy zhodovali natolko, že na tomto rozdiely veľmi nezáležalo. Po Bitke Žatevného mesiaca, ktorú som zverejnil v Audio liste č. 26, sa však všetko zmenilo.

Nedávno som vysvetlil osudovú chybu, ktorú štyria bratia Rockefellerovci urobili v panike po Bitke Žatevného mesiaca. Otvorili dvere Ameriky bolševikom starej línie, ktorých teraz vyhánajú z Ruska. Pre Rockefellerovcov to bol samovražedný čin, pretože ich vlastné korporátne-socialistické impérium nemohlo dúfať v spolužitie s týmito satanskými štátnymi socialistami — bolševikmi. Rockefellerovci však prijali odporúčania istých poradcov, aby tak urobili, a títo poradcovia boli podľa autora

Rothschildovými agentmi! Počas posledných mesiacov si bolševický štátny prevrat vyžiadal životy všetkých štyroch bratov Rockefellerovcov, ako som zverejnil na svojich nahrávkach. Dnešné rothschildovské záujmy sa zúfalo usilujú znovu získať niekdajšie postavenie svetovej mocenskej skupiny číslo jeden a robia to prostredníctvom vlastných bolševických síl.

Minulý mesiac som sa pokúsil varovať zostávajúcich členov rodiny Rockefellerovcov, že sa musia spojiť a konať hneď, aby zastavili to, čo sa deje. Ak podniknú kroky, ktoré som minulý mesiac opísal, mohli by pomôcť zachrániť nielen seba, ale nás všetkých tu v Amerike. Ak však nebudú konať — a rýchlo — postihne ich historický osud všetkých zvrhnutých dynastických rodín: bolševickí nepriatelia ich všetkých vypátrajú a zabijú. S poľutovaním oznamujem, že tí Rockefellerovci, ktorí prežili, zostávajú rozdelení a zneškodnení, nesprávne presvedčení, že nemajú dost moci konať. A teraz, priatelia, bol zabitý ďalší významný člen rodiny Rockefellerovcov — zavraždený neďaleko Paríža vo Francúzsku; už ho však nahradil dvojník.

Priatelia, ak bolševický štátny prevrat a prichádzajúca rozsiahla revolúcia uspejú, našu krajinu čaká budúcnosť plná utrpenia a zúfalstva. Kresťania budú musieť ukrývať Biblie a dúfať, že raz vo vzdialenej budúcnosti bude opäť bezpečné ich čítať. Tak to bolo, keď sa pred šiestimi desaťročiami bolševická revolúcia prehnala Ruskom. Náš Pán Ježiš Kristus je trňom v oku ateistických bolševikov a ich nenávisť k nemu sa prejaví nemilosrdným prenasledovaním jeho nasledovníkov. O tom niet pochyb!

Dnes niektorí hovoria: „Amerika je príliš veľká, nikto by nemohol ovládnuť celú našu krajinu.“ Priatelia, kontinentálne Spojené štáty však majú iba štyri (4) časové pásma. Pred 62 rokmi sa menšiemu počtu bolševických revolucionárov s primitívnejšími metódami, než aké existujú dnes, podarilo ovládnuť Rusko — a Rusko sa rozprestiera takmer cez polovicu sveta a má jedenásť (11) časových pásiem! Bolševici, plniaci vôľu Rothschildovcov, pracujú rýchlo; v posledných dňoch sa však situácia výrazne skomplikovala. Zápas o ovládnutie Ameriky prerástol do tajnej spravodajskej vojny, do ktorej je zapojená nie jedna, ale hneď niekoľko veľkých svetových spravodajských služieb. Kam to všetko smeruje, teraz vôbec nie je jasné. V tejto chvíli môžem iba oznámiť fakty, ktoré tvrdím, a vyzvať vás, aby ste mali oči otvorené. Bolševici napríklad v súčasnosti plánujú približne v polovici mája rozpútať krízu na Blízkom východe. Pápežova revolúcia bola tiež naplánovaná na máj, keď som tento plán prvý raz zverejnil v Audio liste č. 42, teraz ju však odsunuli na jún. Tieto a ďalšie plány spochybnilo nedávne prepuknutie spravodajskej vojny vedenej prostredníctvom „dvojníkov“, podobných osôb a podvodníkov.

Napríklad 11. apríla tohto mesiaca viceprezident Walter Mondale údajne odišiel z Washingtonu na cestu na Island, do Škandinávie a Holandska. Muž a žena v lietadle Air Force II však podľa autora neboli Mondale a jeho manželka, ale v skutočnosti „dvojníci“. Skutočných Waltera a Joan Mondaleovcov tajne odviezli. Nasledujúci deň Jimmy, Rosalynn a Amy Carterovci — tí skutoční — opustili Biely dom na desaťdňovú veľkonočnú dovolenku v Georgii. Prvých osem dní mali stráviť v ústraní na ostrove Sapelo pri pobreží. Carter vyzeral zo dňa na deň vyčerpanejšie; podľa autora ho sužovala leukémia a viacero druhov rakoviny. Jeho viditeľné chudnutie v poslednom čase vyvolalo krycie správy o údajnom úspechu diéty. Rýchlo strácal schopnosť vôbec pracovať a správy tvrdili, že ide do Georgie hľadať samotu. Prezident aj viceprezident Spojených štátov tak boli približne jeden a pol týždňa okolo Veľkej noci mimo dohľadu verejnosti. V novinách sa objavilo niekoľko nenápadných správ o údajných Mondaleových aktivitách počas cesty. Inak bolo vo Washingtone ticho. Skutočným účelom cesty Mondaleovho bolševického „dvojníka“ bolo podľa autora pokúsiť sa získať ropu pre Izrael. Dvojník však neuspel, pretože ruský maršal Dmitrij Ustinov — muž, ktorý teraz vedie Kremľ — krátko predtým osobne navštívil Nórsko a Nórsko sa teraz dohodlo s Ruskom.

Cez víkend po Veľkej noci sa udalosti odohrávali rýchlo a úplne mimo dohľadu verejnosti. V piatok večer 20. apríla držali skutočného Waltera Mondalea bolševickí únoscovia bez možnosti komunikácie v New Richmonde na západe Wisconsinu. Niekedy medzi 21.30 a 22.00 miestneho času mal byť viceprezident Walter Mondale popravený! Mondale patrila k najbližším politickým spojencom Nelsona Rockefellera a začiatkom februára bol významným účastníkom smútočného obradu za Rockefellera v Riverside Church. Teraz mal zomrieť v piatok večer, rovnako ako Rockefeller, takmer v rovnakom miestnom čase a rovnakým spôsobom — guľkou do čela. Sotva o hodinu neskôr malo byť Mondaleovo telo vrhnuté do Horného jazera približne 12 míľ juhovýchodne od Taconite Harbor v Minnesote.

Air Force II už medzitým letelo západným smerom ponad Atlantik s Mondaleovým „dvojníkom“ na palube. Podľa verejných oznámení sa mal Mondale vrátiť v nedeľu, ale jeho lietadlo sa z bezpečnostných dôvodov vracalo o deň skôr — nepomohlo to však. Air Force II, obdoba prezidentského Air Force One, bol osobitne vybavený vojenský Boeing 707 známy ako VC-137C. Jeho trosky, s výnimkou ľavého krídla, podľa autora teraz ležia pod tisíckami stôp vody v severnom Atlantiku. Navigačné súradnice sú 57° 30' 35" severnej šírky, 26° 38' 20" západnej dĺžky. Je to asi 150 míľ severne od miesta, kde vo februári havarovalo Kissingerovo lietadlo. Ľavé krídlo Air Force II má ležať na dne oceánu asi 13 míľ východne od zvyšku lietadla. Posádka nedokázala rádiom oznámiť podrobnosti, no výbuch blízko trupu odtrhol počas letu prakticky celé ľavé krídlo. Krídlo odletelo ako list, zatiaľ čo zvyšok lietadla sa v špirále rútil sedem míľ nadol do mora. Mondaleova kancelária v súčasnosti tvrdí, že sa vrátil v nedeľu 22. apríla o 13.00. Ďalší človek, ktorého však v správach uvidíte ako Mondalea, bude podľa autora jeho druhým „dvojníkom“, naverbovaným ako náhrada prvého, ktorý zahynul pri havárii Air Force II v severnom Atlantiku. Náhrada za Air Force II sa nepochybne objaví hneď, ako ju bude možné vybaviť.

V sobotu 21. apríla mal Jimmy Carter tajne odletieť z Georgie do Camp Davidu bez toho, aby vedel, že Mondale je mŕtvy. Po obede odišiel do námornej nemocnice Bethesda na kontrolu rakoviny a potom nakrátko do Bieleho domu. Skutočný Jimmy Carter sa vrátil do Plains až približne o 20.00. Tam mal byť okolo 22.30 prezident Spojených štátov Jimmy Carter strelený medzi oči, no neuveriteľne ešte prejavoval známky života. Urýchlene ho previezli z Plains na Andrewsovu leteckú základňu pri Washingtone, kam dorazil krátko po polnoci. V nedeľu 22. apríla o 2.00 už bol na operácii v námornej nemocnici Bethesda; podľa autora to však bolo beznádejné, tak ako v roku 1963, keď prezidenta Kennedyho postrelili do hlavy. Rosalynn Carterová bola v šoku a telo zosnulého prezidenta Spojených štátov údajne rýchlo odstránili. V ten večer bola skutočná Rosalynn Carterová v Bielom dome pod silnými sedatívami, no krátko po polnoci mala byť aj ona popravená strelou medzi oči.

Počas posledných dní sa Jimmy Carter č. 2 — teda Carterov „dvojník“ — opakovane objavoval na verejnosti. A aká zmena! Jimmy Carter č. 2 vyzerá a správa sa o desať rokov mladšie než skutočný Carter. Vypočujte si teraz unavený, prerušovaný hlas starého Cartera, keď pred 17 dňami, 10. apríla, čítal pripravené vyhlásenie (nasleduje zvuková ukážka):

„Už sme začali počúvať množstvo rečí ropných spoločností o takzvanom ‚spätnom investovaní‘; tieto reči však zakrývajú skutočnosť, že tento návrh, ako bude predložený spolu s daňou z neočakávaných ziskov, už zabezpečuje zvýšenie príjmov o šesť miliárd dolárov.“

Teraz to porovnajte s prenikavejším, energickým, ráznym a sebavedomým hlasom Cartera č. 2 spred dvoch dní, 25. apríla (nasleduje zvuková ukážka):

„Podstatné je, že ak dôjde k pokusu podvádzať pri dohode SALT vrátane obmedzení modernizácie medzikontinentálnych balistických rakiet, odhalíme ho.“

Priatelia, plochý a nemotorný spôsob reči starého Cartera je preč. Nahradil ho nový prejav, ktorý starého Cartera napodobňuje, no má lepšie frázovanie a živšiu hlasovú intonáciu. Oči, ktoré sa od bolesti a sedatív stávali sklenými, sú preč a namiesto nich vidíme prenikavé, pozorné oči. Preč je starý Carter v obklúčení. Namiesto neho je tu muž, ktorý hovorí o útoku na krajinu účasťou v každých demokratických prezidentských primárkach v celej krajine. Dokáže však iba slabo napodobniť najslávnejšiu Carterovu predvolebnú devízu — jeho úsmev od ucha k uchu. Zmeny vzhľadu a správania sú také výrazné, že bolo potrebné niečím upriamiť pozornosť ľudí spôsobom, ktorý by ich všetky vysvetlil — inými slovami, odviesť pozornosť. Novému Jimmymu Carterovi, „dvojníkovi“, sa preto dostáva veľkej publicity pre skutočnosť, že si cestičku vo vlasoch češe naľavo; starý Carter ju, samozrejme, nosil napravo. Každý, kto sa naňho pozrie a pomyslí si: „Carter v poslednom čase vyzerá naozaj inak,“ si má zároveň pomyslieť: „Asi to robia tie vlasy.“

Priatelia, dejú sa čudné veci a mali by ste sa pripraviť na veľké prekvapenia v najbližších dňoch. Okrem tajných služieb Spojených štátov a rothschildovských záujmov tu teraz tajne pôsobia prinajmenšom tri ďalšie frakcie. Sú to spravodajské služby Ruska, Veľkej Británie a Izraela. V uplynulých dvoch mesiacoch sa Británia tajne dohodla s Ruskom a ruské podvodné rakety okolo Británie boli odstránené. „Dvojníci“ Jimmyho a Rosalynn Carterovcov počas uplynulého týždňa trávili veľa času na ruskom veľvyslanectve vo Washingtone a Bielemu domu sa vyhybali, ako sa len dalo.

Jedno je, priatelia, isté: nech tieto veci znamenajú čokoľvek, Rusi ich berú veľmi vážne. Od minulej nedele 22. apríla bolo nad metropolitnou oblasťou Washingtonu rozmiestnených 24 ruských kozmosfér. Deje sa niečo dôležité a nech to dopadne akokoľvek, Rusi chcú byť pripravení.

Téma č. 3 — Pred týždňom, 20. apríla, boli Leninove narodeniny. V minulosti to bol vždy deň, ktorý si od všetkých Rusov vyžadoval náležité úctivý postoj; v dnešnom Rusku sa však veci menia. Brežnev č. 2 — „dvojník“, ktorý po smrti skutočného Brežneva v januári 1978 zaujal jeho miesto — sa dnes používa na oznamovanie ruských politických postojov svetu. Tento rok bol Brežnev č. 2 nápadný svojou neprítomnosťou na oslavách Leninovho dňa. Namiesto toho išiel na hokejový zápas, ktorý mal pre Rusko len malý význam, pretože jeho mužstvo ani nebolo jedným z účastníkov. Bol to názorný spôsob, ako v podstate povedať: Lenin tu už nebýva. Ďalší členovia ruského vedenia medzitým vysielali signály o tom, na čom v dnešnom Rusku záleží. Hokejový zápas, ktorý Brežnev č. 2 navštívil, sa podľa ruského kalendára odohrával na Veľký piatok. V tom čase bola v Moskve delegácia Kongresu Spojených štátov a stretávala sa s predstaviteľmi vrátane premiéra Kosygina a ministra zahraničných vecí Gromyka. V článku Jamesa Restona v NEW YORK TIMES z 24. apríla 1979 sa spomína prekvapivé správanie ruských predstaviteľov: „Paradoxne sa počas veľkonočného víkendu dohodli s kongresmanmi, že vojdú do starého kresťanského kostola v Syzrani a budú sledovať — ak sa priamo nezúčastnia — obrad Zmŕtvychvstania.“

Veľkonočné obdobie sa v Moskve začalo už vyše týždňa predtým spôsobom, ktorý ohromil mnohých zahraničných pozorovateľov. Večer 13. a 14. apríla bola Moskovská konzervatórium, najvýznamnejšia koncertná sieň v Moskve, zaplnená do posledného miesta. Ľudia si prišli vypočuť niečo, čo v Rusku neznelo od bolševickej revolúcie v roku 1917 — prišli si vypočuť Händelovho MESIÁŠA. A v hlavnom meste krajiny, ktorú podľa autora máme na želanie našich vodcov nenávidieť, sa Moskovská konzervatórium otriasalo víťaznými slovami zboru Aleluja: „PÁN BUDE KRÁĽOM NA VEKY VEKOV.“

V rozhovore pre British Broadcasting Corporation z 3. februára povedal ruský spisovateľ v exile Alexander Solženicyn, že sa chce vrátiť do Ruska. Tvrdí, že tam teraz prebieha obroda spoločnosti — a niet sa čomu čudovať! Počas práve skončeného veľkonočného obdobia Rusi podľa autora oslavovali nielen Zmŕtvychvstanie nášho Pána Ježiša Krista, ale aj vzkriesenie samotného kresťanstva v Rusku.

Priatelia, podľa autora je skutočnosťou, že Rusku už nevládnú satanskí bolševici, ale domáci ruskí kresťania. Skutočnosťou však zároveň je, že Kremeľ dnes velí najmocnejšiemu vojenskému stroju, aký svet kedy poznal. Ruské podvodné rakety sú pripravené v našich vlastných teritoriálnych vodách a môžu byť v okamihu odpálené pri ničivom jadrovom údere. Ruské ponorky, čiastočne vyzbrojené neutrónovými zbraňami, teraz nepretržite hliadkujú pozdĺž nášho východného, západného aj pobrežia Mexického zálivu. Ruské zbrane s lúčmi nabitých častíc sú podľa autora na Mesiaci, na obežnej dráhe Zeme aj na plávajúcich elektrogravitických platformách nad našou krajinou. Naše najväčšie priehrady a mnohé ďalšie ciele mali byť sabotované vodíkovými bombami, ktoré sú už umiestnené a pripravené na odpálenie satelitným povlom.

Ak sa nezastavia kamikadze vojnové plány našich bolševických vládcov, o výsledku podľa autora niet pochýb. Celá Amerika sa zmení na pohrebnú hranicu a americký sen sa skončí nočnou morou. Keď sa na to všetko ľudia pozerajú, občas sa ma niekto spýta: „Ak sú dnešní vládcovia Ruska kresťania, prečo by nám chceli ublížiť, nieto nás zabiť?“ Priatelia, predovšetkým ich činy už dokázali, že nás vôbec netúžia zničiť. Pred viac ako rokom a pol Rusko porazilo Spojené štáty v dosiaľ tajnej vesmírnej Bitke Žatevného mesiaca. Odvtedy malo Rusko čoraz väčšiu možnosť zničiť Ameriku podľa vlastnej vôle — Rusi tak však neurobili napriek pokračujúcej zrade satanských vládcov Ameriky.

Ako som podrobne uviedol vlni v septembri v Audio liste č. 38, vládcovia Ruska plánujú vymazať BOLŠEVIZMUS z povrchu Zeme. Teraz je však zrejmé, že ak nájdú spôsob, ako to dosiahnuť bez rozsiahlej vojny, pokúsia sa oň. Problémom je, že naši vlastní vládcovia, ktorí sú teraz bolševikmi, robia vojnu čoraz neodvratnejšou. Bolševici chcú najprv nás všetkých dostať pod vlastnú ÚPLNÚ DIKTATÚRU. Potom budú môcť pretvoriť Ameriku na omnoho výkonnejší vojnový stroj, než akým je dnes; a v podmienkach bolševickej diktatúry budeme vy aj ja bezmocní a nedokážeme tomu zabrániť. Ruským vládcom potom zostanú iba dve možnosti. Prvou bude dovoliť, aby ľudia Ruska, ktorí si v rukách bolševikov vytrpeli nepredstaviteľné veci, trpeli znova, keď sa začne americký prvý jadrový úder. Jedinou ďalšou možnosťou bude vyradiť Ameriku z činnosti. V takom prípade zahynú nevypočítateľné milióny amerických kresťanov; postoj ruských vládcov však podľa autora znie, že ak dovolíme bolševikom zájsť až tak ďaleko, budeme si za to môcť sami!

Minulý mesiac som navrhol, aby americkí kresťanskí predstavitelia vytvorili „Púť za mier“ do Moskvy. Jej účelom by bolo začať budovať mosty dôvery medzi národmi Ruska a Ameriky ako jediný skutočný základ mieru a priateľstva. Vyzval som kresťanských predstaviteľov všetkých denominácií a na všetkých úrovniach, aby do 30. apríla odpovedali vo veľkom počte. Tak by vznikla šanca dokázať ruským vládcom, že sa mýlia vo svojom presvedčení, že americké cirkvi sú infiltrované bolševizmom. Priatelia, teraz nastal čas oznámiť výsledky. V celých Spojených štátoch odpovedala iba nepatrná hrstka nezávisle zmýšľajúcich pastorov a cirkevných predstaviteľov. Niet šance, že by taká malá skupina o čomkoľvek presvedčila Kremeľ. Som preto nútený zopakovať otázku, ktorú som položil v Audio liste č. 21: KDE, ACH, KDE SÚ DNES CIRKVI?

Stále však zostáva lúč nádeje, priatelia. Moja výzva na „Púť za mier“ z minulého mesiaca bola určená iba cirkevným predstaviteľom, ktorí zväčša neodpovedali. Spontánny príval záujmu však prišiel od ľudí milujúcich nášho Pána Ježiša Krista zo všetkých ostatných oblastí života. Týmto preto rozširujem svoj návrh PÚTE ZA MIER. Slovo kresťan pôvodne znamenalo „Kristov člověk“ — teda každého, kto miloval a nasledoval Pána Ježiša Krista. Teraz vyzývam všetkých Kristových ľudí zo všetkých oblastí života:

Boli by ste ochotní pripojiť sa ku mne na „Púti za mier“ do Ruska?

Chcete, aby dnešní kresťanskí vládcovia Ruska pochopili, že v Amerike stále existuje pevné jadro slušnosti, čestnosti a pravdy??

Boli by ste ochotní venovať časť svojho času a peňazí púti do Ruska, ak by mohla zabrániť termonukleárnej vojne???

Priatelia, ak by ste sa mohli akýmkoľvek spôsobom zúčastniť na Púti za mier, spojte sa so mnou DO KONCA MÁJA 1979. Ak by ste mohli ísť osobne alebo finančne pomôcť niekomu inému, aby sa mohol zúčastniť, dajte mi vedieť. Aby sme celý postup čo najviac zjednodušili, prosím, netelefonujte, ale NAPIŠTE mi — Dr. Peter Beter — na adresu:

1629 K Street, N.W. Washington, D.C., PSČ 20006

Do ľavého dolného rohu obálky NAPIŠTE slovo „Pilgrimage“.

Uvedte, prosím, svoje meno, adresu, telefónne číslo, povolanie a to, či môžete ísť osobne alebo sponzorovať niekoho iného.

Ešte sa len ukáže, či ruskí vládcovia takúto návštevu schvália, ale podľa môjho názoru to závisí predovšetkým od vás. Ak uvidia, že ľudia Ameriky skutočne chcú mier, dôveru a priateľstvo, verím, že ich odpoveď bude priaznivá. Ak však nebudú presvedčení, že to myslíme vážne, nijaká púť sa neuskutoční a následky pre Ameriku a svet budú veľmi vážne.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.